

med dette Budget, forekommer det mig ikke, at man behøver dertil at føje noget yderligere.

Med disse Bemærkninger skal jeg indstille Forslaget til Vedtagelse.

J. Pedersen: Naar man har ønsket at opnaa et eller andet og har sat sig i Bevægelse for at naa det, men ikke haft Held med sig, hænder det undertiden, at man underkaster det tilstræbte en ny Vurdering og derefter kommer til det Resultat, at der var vel ikke saa meget vundet, om man havde faaet det, hvorfor man ikke skal tage sig det saa nær, at man ikke har faaet sit Ønske opfyldt. Noget i den Retning læser man ogsaa i de Bemærkninger, som det ærede første Mindretal har gjort i Betænkningen. Mindretallet siger, at selv om det var lykkedes at faa saadanne Nedsættelser paa Udgiftssiden, at Underskuddet, 580,000 Kr., var forsvundet, vilde der ikke være naaet saa overordentligt meget derved, thi der vilde endda have manglet Penge til de Udgifter, som følger af Samlingens Love og Tillægsbevillingsloven. Jeg maa sige, at jeg har ogsaa den Mening, at under almindelige Forhold bør Finansloven være saaledes indrettet, bør forberedes saaledes og behandles saaledes, at naar den er vedtaget, har man paa den ogsaa Penge til at fyldestgøre § 27 og til de nye Udgifter, der kan ventes at komme paa Tillægsbevillingsloven. At det ikke er sket ved denne Lejlighed, har sine særlige Grunde. Det er jo ikke ganske almindelige Forhold, vi lever under. En Overgang som den fra de tidligere til de nuværende Tilstande, hvor vi skulde se at komme ind i sikre finansielle Forhold, medfører altid sine Vanskeligheder. Dernæst er der en særlig gyldig Grund til, at man ikke har faaet det Overskud paa dette Budget, som man skulde have haft, og det er den, at en større Del af den forhøjede Indtægt af Formue- og Indkomstskatten ikke indgaar i det her omhandlede Finansaar. Hertil kommer endnu en meget vægtig Grund, den nemlig, at man ikke, som det tidligere har været forudsat, dækker de ekstraordinære Forsvarsudgifter ved Laan, men at man tænker paa at afholde dem af Kassebeholdningen. Saa er der en tredje Grund, der kan siges at være en indre, solid, og som det under almindelige Forhold neppe vilde være forsvarligt at anføre. Det er den, at man ved, at Indtægterne vil indgaa betydeligt rigeligere, end man har kunnet budgettere dem,

og at man derfor med Rette kan sige, at Underskuddet er et Underskud paa Papiret, et Underskud, som vil forsvinde og ikke komme til Stede paa Statsregnskabet. Nu er de 580,000 Kr. jo ikke noget særlig stort Beløb, og naar jeg ved første Behandling har udtalt en Beklagelse af, at der ikke i det mindste var Balance paa Finansloven, saa er Grunden ikke den, at jeg ser noget betænkeligt i, at der paa Finansloven i Aar mangler disse 580,000 Kr. Grunden er den, at det — og det kan jeg ikke komme bort fra — gør et uheldigt Indtryk, og at Folk vil være tilbøjelige til at sige, at der hos Regering og Rigsdag synes at mangle den rette Omhu for, at den tidligere Tilstand ikke fortsættes, men at der virkelig sker en Vending, samtidig med at man har faaet de nye Skattelove, saaledes at man kan være sikker paa ikke at skulle have nye Skatter igen. Dette Indtryk, som ganske sikkert mange har faaet, anser jeg, som sagt, for uheldigt. Men naar det første ærede Mindretal har ment, at man kunde komme over denne Vanskelighed og i det mindste skaffe Balance tilbage paa Finansloven derved, at man henvendte sig til Ministrene og bad dem paavise, hvilke Udgiftsposter der kunde nedsættes, saa har jeg ingen Sinde haft den Opfattelse, at noget saadant var muligt. Naar en parlamentarisk Minister er blevet enig med Folketinget om Finansloven, saa forsværer han denne Finanslov og kan ikke paa Forhaand indlade sig paa efter en Forhandling med Landstinget at foretage Nedsættelser deri. Dette forhindrer ikke, at Landstinget kan foretage Nedsættelser, det har det Ret til at gøre; alle frie Bevillinger kan det jo stemme ud foreløbig, hvis det vil, men saa maa der optages en Forhandling med det andet Ting og Ministrene om disse Ting — og saa faar man at se, hvor vidt man kommer i saa Henseende. Men at man paa Forhaand skulde faa en Minister til at gaa ind paa Nedsættelser her og der, har jeg rigtignok anset for en ganske ufremkommelig Vej, og det viser sig jo ogsaa, at de Bemærkninger, jeg derom gjorde ved Finanslovsforslagets første Behandling, ganske har bekræftet sig.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig og paa mit Partis Vegne anbefale Tinget at vedtage Finanslovsforslaget, som det foreligger.

Harald Jensen: Diskussionen om Finansloven plejer jo ellers at udsættes til